

BALLI
KAUR JASWALOVÁ

EROTICKÉ PŘÍBĚHY PRO INDICKÉ VDOVY

Každá žena má svůj tajný svět.

argo

**EROTICKÉ
PŘÍBĚHY
PRO
INDICKÉ
VDOVY**

BALLI
KAUR JASWALOVÁ

**EROTICKÉ
PŘÍBĚHY
PRO
INDICKÉ
VDOVY**

argo

Přeložila Jitka Jeníková

Erotic Stories for Punjabi Widows

Edition © Argo, 2019

Copyright © Balli Kaur Jaswal, 2017

Translation © Jitka Jeníková, 2019

Cover design by Holly Macdonald © HarperCollins Publishers Ltd 2018

Cover illustrations © Shutterstock.com

ISBN 978-80-257-2887-1 (váz.)

ISBN 978-80-257-2968-7 (e-kniha)

Paulovi

Kapitola první

Proč Mindí *chtěla* domluvený sňatek?

Nikki zírala na profil, který její sestra připojila k e-mailu. Obsahoval všechna důležitá osobní data: jméno, věk, výšku, vyznání, stravovací návyky (vegetariánka, která si sem tam dá rybu s hranolky). Všeobecné představy o manželovi: inteligentní, obětavý a laskavý s jasně nastavenými hodnotami a hezkým úsměvem. Nezáleží na tom, zda bude mít tváře hladce oholené nebo bude nosit turban – za předpokladu, že o vousy či knír bude dostatečně dbát. Ideální manžel by měl mít stabilní práci a maximálně tři koníčky, jež by ho rozvíjely psychicky i fyzicky. *V jistých směrech*, psala, *by měl být jako já: zdrženlivý* (čili podle Nikki pruderní), *uvážlivý ohledně financí* (takže držgrešle) a *rodinný typ* (chce hned děti). Nejhorší ze všeho jí ale připadal nadpis, kterým sestra inzerát na sebe samu vyšperkovala a který z ní v podstatě dělal dochucovadlo ze supermarketu: Mindí Grewalová, směs Východu a Západu.

Úzká chodbička mezi ložnicí a obývací kuchyní se pro přecházení sem a tam vůbec nehodila, zkroucená podlahová prkna při sebemenším našlápnutí všemožně skřípala a vrzala. Přesto Nikki rázovala sem a tam a snažila se srovnat si hezky v klidu myšlenky. Co to její sestru napadlo? Jasně, Mindí brala tradice vždycky vážněji – jednou ji Nikki přistihla, jak se na internetu dívá na videonávod na dokonale kulaté *rotí* –, ale shánět ženicha přes inzerát? To byl fakt *extrém*.

Nikki se snažila Mindí opakovaně dovolat, ale pokaždé skončila v hlasové schránce. Když jí sestra telefon konečně zvedla, vpíjely se sluneční paprsky do husté podvečerní mlhy a byl po-malu čas vyrazit na směnu v O'Reilly's.

„Vím, co se mi chystáš říct,“ spustila Mindí rovnou.

„Umíš si to představit, Mindí?“ zeptala se Nikki. „Umíš si doopravdy představit, že se něco takovýho stane?“

„Ano.“

„Pak jsi cvok.“

„Je to moje rozhodnutí. Chci si najít manžela tradičním způsobem.“

„Proč?“

„Protože chci.“

„Proč?“

„Prostě proto.“

„Budeš muset vymyslet lepší důvod, jestli chceš, abych ti profil upravila.“

„To není fér. Když ses stěhovala pryč, stála jsem na tvou straně.“

„Nazvala jsi mě sobeckou krávkou.“

„Ale když jsi pak odešla a mamka se za tebou chtěla vypravit a vyžadovat, aby ses vrátila domů, kdo ji přesvědčil, aby to nedělala? Nebýt mě, nikdy by tvoje rozhodnutí nepřijala. Teď už se s tím smířila.“

„Skoro,“ připomněla jí Nikki. Čas mámino prvotní pobouření otupil a rozmělnil. Teď byla s Nikkiným životním stylem silně nespokojená, ale už ji přestala poučovat o všech nástrahách, jimž bude muset čelit, pokud bude žít sama. „Mou matku by ani ve snu nenapadlo, aby nám něco takového dovolila,“ opakovala máma na důkaz, jak pokroková je ona, a v hlase se jí při tom stejnou měrou mísila hrdost s výčitkou. *Směš Východu a Západu.*

„Přijímám naše kulturní zvyklosti,“ vysvětlovala Mindí. „Pozoruju svoje anglické kamarádky, jak se seznamují s muži přes internet a v klubech, ale nezdá se, že by se jim dařilo najít někoho vhodného. Proč nezkusit domluvený sňatek? U našich to zafungovalo.“

„Byla jiná doba,“ oponovala jí Nikki. „Máš mnohem víc možností, než měla v našem věku mamka.“

„Vystudovala jsem, je ze mě zdravotní sestra s vysokoškolským titulem, mám práci – a tohle je další krok.“

„Jenže tohle by krok být neměl. Ty se normálně snažíš pořídit si manžela.“

„Takhle to není. Jen chci trochu pomoci s jeho hledáním, nebude to přece tak, že bychom se poprvé viděli ve svatební den. Páry mají dneska dovoleno vzájemně se poznat.“

Nikki sebou při slově „dovoleno“ trhla. Proč potřebuje Mindí něčí povolení, aby s někým směla chodit? „Neusazuj se ještě. Cestuj. Poznej svět.“

„Viděla jsem už dost,“ odfrkla si Mindí – mluvila o holčičím výletě na Tenerife loni v létě, během něhož zjistila, že má alergii na mořské plody. „A Kírti se taky poohlíží po vhodném klukovi. Obě už máme nejvyšší čas se usadit.“

„Kírti by si vhodného kluka nevšimla, ani kdyby k ní přiletěl oknem,“ prohlásila Nikki. „Tu bych fakt nebrala jako vážnou konkurenci.“ Nikki se s nejlepší kamarádkou své sestry, kosmetičkou, nebo – jak stálo na její vizitce – odbornicí na zkvalitňování vzhledu, nesnášela. Na loňské oslavě Mindíinych pětadvacátých narozenin si Kírti pátravě přeměřila Nikkino oblečení a prohlásila: „Člověk se přece jen musí snažit, aby vypadal pěkně, nemyslíš?“

„Mindí, možná se jenom nudíš.“

„A nuda není dostatečný důvod k hledání partnera? Odstěhovala ses, protože jsi toužila po nezávislosti. Já se chci provdat, protože chci být *součástí* něčeho. Chci rodinu. Ty tohle ještě neznáš, protože jsi mladá. Chodím domů po dlouhém dni v práci a jsem tu jenom já a mamka. Chci se vracet k *někomu*. Chci si povídat o tom, jak jsem se měla, chci jíst večeři a plánovat společný život.“

Nikki rozklikla přílohy e-mailu. Obsahovaly dva snímky Mindíiny tváře. Přivětivě se na nich usmívala a husté rovné vlasy jí padaly přes ramena. Na další fotce byla celá rodina: mamka, táta,

Mindí a Nikki na poslední společné dovolené. Fotka nepatřila k jejich nejlepším: Všichni mžourali a na pozadí rozlehlé krajiny vypadali maličci. Táta ten rok zemřel, infarkt mu v noci ukradl dech jako nějaký zloděj.

„Nepoužívej rodinné fotky,“ sdělila sestře Nikki. „Nechci se dostat do složky nějakých dohazovačů.“

„Takže mi pomůžeš?“

„Odporuje to mým zásadám.“ Nikki napsala do vyhledávače „argumenty proti domluvenému sňatku“ a klikla na první výsledek.

„I tak mi ale pomůžeš?“

„Domluvené sňatky představují defektní systém, jenž podkopává právo ženy na určování vlastního osudu,“ četla Nikki nahlas.

„Jen chci, aby můj profil vypadal dobře. Tyhle věci mi moc nejdou,“ pokračovala Mindí.

„Slyšelas, co jsem říkala?“

„Nějaké radikální kecy. Po ‚podkopává‘ jsem přestala vnímat.“

Nikki se vrátila zpátky na profil a všimla si gramatické chyby: *Hledám svou zpřízněnou duši. Kdo se jí stane?* Vzdychna. Mindí se očividně rozhodla – a šlo jen o to, zda Nikki chce být součástí toho všeho, nebo ne.

„Dobře,“ kapitulovala. „Ale jen proto, že s tímhle profilem je vysoká šance, že zaujmeš samé pitomce. Proč ses popsala jako ‚milující zábavu‘? Kdo nemiluje zábavu?“

„A mohla bys ho pak pověsit na svatební nástěnku?“

„Jakou svatební nástěnku?“

„Ve velkém chrámu v Southallu. Pošlu ti esemeskou všechny podrobnosti.“

„V Southallu? Děláš si srandu.“

„Máš to tam mnohem blíž. A já sloužím příští týden v nemocnici dvojité směny.“

„Myslela jsem, že na tohle jsou speciální weby,“ prohlásila Nikki.

„Zvažovala jsem sikhskypartner.com a PunjabPyaar.com. Jenže příliš mnoho Indů se takhle snaží přijít snadno k vizioům. Když si nějaký muž všimne mého inzerátu na nástěnce v chrámu, budu aspoň vědět, že je v Londýně. V Southallu je největší *gurudvára* v Evropě. Rozhodně budu mít větší šanci tam než na nástěnce v Enfieldu,“ vysvětlovala Mindí.

„Mám toho teď fakt hodně.“

„Ale no tak, Nikki. Máš mnohem víc volného času než my ostatní.“

Nikky náznak odsouzení ignorovala. Mamka s Mindí nepovažovaly její práci za barem v O'Reilly's za plnohodnotnou práci. Nemělo smysl namáhat se vysvětlováním, že pořád ještě hledá, co se má stát jejím životním posláním – prací, v níž by mohla něco změnit, která by jí stimulovala mozek a představovala by výzvu; kde by si připadala doceněná a dostalo by se jí uznání. Takových míst bylo zoufale málo a krize to všechno ještě zhoršila. Nikki dokonce odmítli přijmout i na dobrovolnickou pozici ve třech různých neziskovkách zaměřených na ženská práva; ve všech jí s omluvou vysvětlili, že jsou zavaleni rekordním množstvím uchazečů. Co jiného mohla dvaadvacetiletá holka s nedokončenými právy dělat? V současné ekonomické situaci (a nejspíš i ve všech jiných): nic.

„Zaplatím ti za to,“ ozvala se Mindí.

„Nic si od tebe nevezmu,“ ohradila se Nikki automaticky.

„Vydrž. Mamka ti chce něco říct.“ V dálce se ozývaly tlumené pokyny. „Říká: ‚Nezapomeň si pořádně zavřít okna.‘ Včera ve zprávách mluvili o nějakých vloupáních.“

„Vyřídí jí, že tu nemám nic, co by stálo za to ukrást,“ zasmála se Nikki.

„Vzkazuje ti, že musíš chránit svou čest.“

„Pozdě. Ta už je fuč. Mejdan u Andrewa Forresta po plese na konci druháku.“ Mindí nic neříkala, ale v praskání statické elektřiny v telefonní lince naprosto zřetelně slyšela její nesouhlas.

Když se potom Nikki chystala do práce, zvažovala Mindíinu nabídku, že by jí za editaci profilu zaplatila. Velkorysé gesto, jenže finance Nikki netrápily. Byt měla nad hospodou a její ochota brát směny navíc na poslední chvíli jí značně snižovala výši nájemného. Obsluhování za barem ale mělo být jen dočasné – touhle dobou už měla se svým životem *něco dělat*. Každý další den jí znovu připomínal, že ona pořád trčí tady, zatímco její vrstevníci se posunuli dál. Minulý týden si na peróně všimla bývalé spolužačky. Mířila k východu z nádraží, v jedné ruce aktovku, ve druhé kelímeček s kávou a vypadala velice zaměstnaně a rozhodně. Nikki začínala světlá část dne děsit, v těch hodinách si nejpálčivěji uvědomovala, že Londýn tam venku funguje jako perfektně namazaný stroj.

* * *

Rok před maturitou odjela Nikki s rodiči do Indie. Trvali na tom, že musí navštívit chrámy a pohovořit si se znalci, kteří jí měli poradit, jak může vyniknout. Jeden z učenců Nikki požádal, aby si představila sebe samu, jak vykonává vytouženou profesi, zatímco on odzpívával modlitby, jež měly zajistit, že se její vize stane skutečností. Jenže ona měla v hlavě prázdnou a k bohům putovalo neposkvrněné plátno. Stejně jako při všech ostatních cestách do rodné země i tentokrát si vyslechla přísná pravidla, co nemá říkat před tátovým starším bratrem, který je hostil: žádné klení, žádné zmínky o kamarádech, žádné odmlouvání, mluv paňdžábsky, abys projevila vděčnost za všechny ty letní kurzy, které jsi tu absolvovala a o nichž jsme doufali, že posílí tvé kulturní kořeny. Když se u večere strýc zeptal, jak šly návštěvy u učenců, musela

se Nikki kousnout do jazyka, aby neucedila: „Pokrytečtí hajzlové. Užitečnější by bylo, kdyby mi z dlaně četli moji kámoši Mitch a Bazza.“

Místo ní promluvil táta. „Nikki půjde nejspíš studovat práva.“

Její budoucnost byla zpečetěna. Táta nad jejími pochybnostmi mávl rukou a připomněl jí, že ji čeká spolehlivá a úctyhodná profese. To ji ale uklidnilo jen na chvíli. Svíravá úzkost z pocitu, že sedí na špatné přednášce, která se jí zmocnila hned první den na univerzitě, postupem roku sílila. Poté, co v druháku téměř nezvládla zkoušku, si ji zavolal učitel a poznamenal: „Možná pro vás tohle není to pravé.“ Mluvil o svém předmětu, ale ona vnímala, jak se jeho komentář vztahuje úplně ke všemu: k úmorným přednáškám a cvičením, ke zkouškám a skupinovým projektům a termínům odevzdání. Tohle nebylo nic pro ni. Ještě to odpoledne studium vzdala.

Nikki nedokázala rodičům říct, že nechala školy, a tak dál odcházela každé ráno z domova se svou starou koženou kabelou, kterou si kdysi koupila na trhu v Camdenu. Chodila po Londýně, jenž s oblohou nasáklou sazemi a starobylými věžemi poskytoval dokonalé kulisy pro její zoufalství. Po odchodu z univerzity se Nikki trochu ulevilo, ale pro změnu ji svírala úzkost z toho, co bude dělat dál. Po týdnu bezcílného bloumání začala Nikki trávit odpoledne na protestních akcích s nejlepší kamarádkou Olive, která dobrovolničila ve feministické organizaci Britské bojovnice. Měly tolik důvodů k pobouření. Na třetí stránce *Sunu* se pořád objevovaly polonahé modelky. Vláda v rámci nových úsporných opatření snížila o polovinu financování krizových center pro ženy. Novinářkám přinášejícím zprávy z válečných zón v zámoří hrozilo, že je bude někdo obtěžovat nebo je napadne. V Japonsku nesmyslně masakrovali velryby (to sice nepatřilo mezi ženské otázky, ale Nikki bylo i tak velryb líto a oslovovala kolemjdoucí, aby podepsali petici Greenpeace).

Až když jí jeden z tátových kamarádů nabídl, že by k němu mohla na praxi, musela Nikki přiznat, že z univerzity odešla. Táta nemíval ve zvyku křičet. Zklamání dával najevo odtažitostí. Během dlouhé hádky, jež následovala po jejím přiznání, zalezl každý do jednoho pokoje, který si namátkou vybrali, a máma s Mindí kolem nich kroužily. Nejbliže křiku se dostali v okamžiku, kdy táta sestavil seznam Nikkiných vlastností, které ji předurčovaly pro právnickou kariéru. „Všechn ten potenciál, všechny ty možnosti, a ty je vyplácáš na co? Měla jsi skoro polovinu za sebou. Co máš teď v plánu?“

„Netuším.“

„Ty netušíš?“

„Prostě se pro právo nedokážu nadchnout.“

„Nedokážeš se nadchnout?“

„Ty se mě ani nepokoušíš pochopit. Jenom opakuješ všechno, co říkám.“

„OPAKUJU VŠECHNO, CO ŘÍKÁŠ?“

„Tati,“ vložila se do toho Mindí. „Uklidni se. Prosím.“

„Já nebudu –“

„Mohane, tvoje srdce,“ připomněla mu varovně máma.

„Co máš se srdcem?“ chtěla vědět Nikki. Znepokojeně se na tátu zadívala, ale on se jejímu pohledu vyhýbal.

„Tatínek měl nějaké arytmie. Není to nic vážného, EKG má v pořádku, ale naměřili mu tlak 140 na 90, což je trochu znepokojivé. Kromě toho máme v rodině historii hluboké žilní trombózy, proto jsou zde obavy...“ Mindí mlela dál. Zdravotní sestru dělala už rok, ale používání lékařského žargonu v domácím prostředí pořád působilo nově a nepatříčně.

„Co to znamená?“ přerušila ji Nikki netrpělivě.

„Nic jednoznačného. Příští týden musí absolvovat další testy,“ vysvětlila jí Mindí.

„Tati!“ Nikki se k němu vrhla, ale on zvedl dlaň a zastavil ji uprostřed kroku.

„Všechno ničíš,“ oznámil jí. To byla poslední slova, která jí táta řekl. O pár dní později si s mámou zarezervovali letenky do Indie, i když od jejich poslední návštěvy uplynulo teprve pár měsíců. Tatínek chce za svou rodinou, vysvětlovala jim máma.

Pryč byly dny, kdy rodiče Nikki vyhržovali, že ji pošlou zpátky do Indie, když bude zlobit; teď posílali do vyhnanství sebe. „Třeba do našeho návratu dostaneš rozum,“ prohlásila máma. Ten komentář zabolet, ale Nikki se rozhodla, že se nebude pouštět do žádné další hádky. Nenápadně si sbalila věci. V hospodě poblíž Olivina bytu v Shepherd's Bush hledali barmanku. Až se rodiče vrátí, Nikki už bude pryč.

Pak táta v Indii zemřel. Jeho srdeční problémy byly mnohem závažnější než všechno to, co lékaři diagnostikovali. V tradičních indických poučných vyprávěních platily vzpurné děti za hlavního původce srdečních potíží, nádorů, ztráty vlasů a dalších chorob zarmoucených rodičů. I když Nikki nebyla tak bláhová, aby si myslela, že zrovna ona způsobila tátovi infarkt, věřila, že kdyby byl v Londýně šel na další kontrolu, kterou kvůli narychlo zorganizované cestě do Indie odložil, mohlo ho to zachránit. Vina se Nikki zažírala hluboko do žaludku a znemožňovala jí truchlit. Během pohřbu si přála, aby se konečně dostavily slzy a přinesly jí úlevu, ale nepřišly.

I po dvou letech Nikki přemýšlela, jestli se rozhodla správně. Občas tajně zvažovala, že by se ke studiu vrátila, i když nesnesla pomyslení, že by měla číst další případové studie nebo si odsedět další řadu monotónních přednášek. Ale vášeň a nadšení možná mají hrát v životě dospělého člověka až druhé housle. A pokud mohou fungovat domluvené sňatky, možná by si i Nikki mohla vypěstovat nadšení pro něco, co si nezamilovala okamžitě, a pak počkat, až se dostaví láska.

* * *